

[Steen Folke.]

ger kan blive en udmærket hjælp for de multinationale selskabers fortsatte forrentning og magtudvidelse. Sovjetunionen har brug for investeringer og teknisk viden for at udnytte sine råstofressourcer. Den såkaldte udsoning tjener til at befæste og udbygge de to supermagters økonomiske, politiske og militære overlegenhed.

Så vil jeg også sige nogle ord om det, man kalder u-landshjælpen. I udenrigsministerens tale var der jo mange smukke ord om Danmarks samarbejde med og bistand til de såkaldte udviklingslande, som jo netop ikke udvikler sig. Udenrigsministeren sagde: „de bestræbelser, som gennem mange år har været udfoldet for at mindske kløften mellem rige og fattige lande“ og noget mere i den retning. Jeg mener, at det er et skønneri. Danmark indgår i det imperialistiske verdenssystem. Danske virksomheder — ØK, F. L. Smidth, A. P. Møller, Kampsax — profiterer ligesom de største multinationale selskaber af handel og investeringer, der i mange tilfælde kan karakteriseres som rovdrift og udplyndring. U-landshjælpen må ses i denne sammenhæng. Bistandens hovedformål er at bidrage til opretholdelse af det imperialistiske verdenssystem, endvidere til at varetage danske kapitalinteresser. Den meste bistand gavner u-landenes overklasse og er med til at cementere dens positioner. For VS er det ikke et spørgsmål, om bistanden skal være 1 pct. af bruttonationalproduktet, og vi kan ikke deltage i henrykkelsen over, at den i 1980 skal nå op på 0,7 pct. VS solidariserer sig med de undertrykte folk i u-landene og vil aktivt støtte deres befrielseskampe vendt imod det imperialistiske system.

Den tragiske udvikling i Chile er et lærestykke for socialister i hele verden. I det sidste år har den fascistiske junta befæstet sin position og udvidet sit samarbejde med alle kapitalistiske lande med USA i spidsen. Også Danmark er med. Den 14. februar i år indviede F. L. Smidth en ny fabrik i Antofagasta velvilligt bistået af danske diplomater. Juntaens leder, general Pinochet, var til stede ved den lejlighed og fik overrakt en isbjørn fra Den Kongelige Porcelainsfabrik. I F. L. Smidths interne informationsblad står der, at hele festligheden forløb ualmindelig heldigt. Jeg mener, at dette er tanke-

vækkende i en situation, hvor vi ved, der foregår politisk undertrykkelse, indespærring af politiske fanger, tortur osv.

Danmark har været meget tilbageholdende med at modtage chilenske flygtninge, specielt transitflygtningene fra Argentina. Jeg mener, at det er vigtigt, at den danske regering opfylder de eksisterende kvoter. Det er nok i den forbindelse nødvendigt at henstille til ambassaden i Buenos Aires at medvirke mere positivt til, at transitflygtningene faktisk kan komme hertil fra Argentina.

Jeg skulle have sagt noget om Indokina og nogle andre ting, men jeg må vente til anden omgang. Afslutningsvis vil jeg sige: de fleste ordførere taler om Danmarks udenrigspolitik og danske interesser, som om vi alle havde de samme interesser. Man prøver at skjule, at Danmark er et klassesamfund, og at der i et klassesamfund er interesseforskelle mellem kapitalejere og lønarbejdere. I dag er det kapitalejerne, der er den herskende klasse i Danmark, og derfor bliver Danmark styret efter kapitalistiske principper. Derfor er det statsmagtens og regeringens opgave at forvalte landet på kapitalejernes betingelser. Det er i dette lys, man skal se den danske udenrigspolitik, der først og fremmest tager hensyn til dansk kapital og dansk erhvervsliv. VS støtter en udenrigspolitik, der føres på lønarbejdernes betingelser. En sådan statslig politik vil først blive mulig, når lønarbejderklassen afskaffer den borgerlige kapitalistiske stat og opretter et socialistisk samfund.

Kapitalens og kapitalismens økonomiske krise i 1930'erne blev først endeligt løst med den anden verdenskrig, med den vældige destruktion af produktionsmidler og den koncentration af kapital på især amerikanske hænder, der fandt sted. Kapitalismen befinder sig i dag i en krise som i 1930'erne. De ekspansionsmuligheder, som er nødvendige for kapitalismens fortsatte eksistens, er begrænsede. Krigens løsning er i dag nok selv for kapitalejerne mere betænkelig end i 1930 på grund af kernevåbnenes eksistens.

De løsninger, der vil blive forsøgt, er en øget udbytning af arbejderklassen i de kapitalistiske lande, en øget imperialistisk udbytning af u-landenes folk og forsøg på gensidig eksport af krisen mellem de kapitalistiske lande.